

[Hanne Reintoft.]

Forslagsstillerne erkender, at skiftende socialministre gentagne gange har søgt disse væsentlige problemer omkring pensionernes størrelse udskrudt ved at henvise til en pensionsreformkommission, uden at der dog hidtil er sporet resultater af denne kommissions arbejde.

Forslagsstillerne mener derfor ikke, at en forhøjelse af de sociale pensioner kan udsættes, men foreslår i stedet en midlertidig 10 pct.s regulering, indtil en gennemgribende reform af hele pensionsområdet kan iværksættes.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann)
(SF):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til lov om registrering af obligationer, pantebreve og andre gældsbeviser.

Om forslagets sigte henvises til selve forslaget og de ledsagende bemærkninger, hvoraf tillige fremgår, at det er væsentligt, at gennemførelsen sker hurtigt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Wamberg)
(FP):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om pensionsvilkår for nyansatte i offentlig tjeneste. Forslaget indstilles under henvisning til den anførte begrundelse til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Kruuse* (V) til miljøministeren:

„Har ministeren muligheder for at træffe foranstaltninger mod støjen fra Københavns lufthavn i Kastrup, før folketinget har truffet endelig beslutning om lufthavnens fremtidige placering?“

(Spm. nr. 54).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet skyldes, at en række klager fra lufthavnens naboer i Kastrup, Tårnby, Ullerup, Store Magleby og Dragør tilsyneladende ikke bliver fulgt op af miljøstyrelsen. Klagerne, der foruden at påtale direkte støjvoldende overtrædelser af gældende bestem-

melser, som f. eks. for tidlig drejen væk fra startbanen o. lign., har især været rettet mod aktiviteten i aften- og nattetimerne og har hidtil ikke haft meget andet til resultat end det sædvanlige, standardiserede (afvisende) svar fra Københavns lufthavn.

Spørgsmålet er også foranlediget af et svar, ministeren har sendt til en beboer i Kastrup, der havde klaget til miljøministeriet (j. nr. 1975 544-21 af 22/9 1975), og hvoraf det fremgår, at miljøministerens interesse ligger i at lade et udvalg i løbet af de kommende to år se på omkostningerne ved i miljømæssig henseende at ligestille de to alternativer: Saltholm og et udbygget Kastrup.

På denne baggrund finder beboerne det ikke i pagt med ånden i miljøloven at udsætte løsningen af en stor befolkningsdels meget ubehagelige miljøproblemer i op til flere år.

Lufthavnens naboer, og det drejer sig om ca. 16.000 boliger fordelt i etageejendomme, rækkehuse og parcelhuse, der konstant eller jævnlige bliver udsat for miljøforurening af værste art i form af øresønderrivende jetstøj og kvalmende petroleumssos, har det håb, at ministeren i hvert fald kan skaffe dem nattero.

Kruuse (V):

Igennem de snart mange år, jeg har beskæftiget mig med problemerne vedrørende støjen og ulemperne fra Københavns lufthavn i Kastrup, har jeg hørt mange løfter blive afgivet og set mange forventninger blive gjort til skamme. Tiden er gået, og situationen er faktisk blevet værre og værre år for år, efterhånden som luftfarten begyndte at bruge jetmaskiner, og efterhånden som disse jetmaskiner blev flere og flere og større og større.

Befolkningen har klaget til lufthavnen og til politikerne over den mangel på resultat, deres klager har haft, har som sagt fået løfter, har håbet og er blevet skuffet og har klaget igen. Sådan er det gået i mange år og navnlig de sidste 15 år.

Et gennemgående træk i de fleste klager er ønsket om at blive fri for støj fra flymotorer i hvert fald om natten. I den forbindelse kan det undre, at Københavns lufthavn ikke for længst har indført forbud mod starter, landinger og afprøvning af motorer fra kl. 22.00 aften til 06.00 morgen. Det har andre stor-

[Kruuse.]

lufthavne kunnet praktisere. Hvorfor så ikke vor?

Ministeren har i et svar til en beboer i Kastrup, der havde klaget til miljøministeriet over den miljødølæggelse, hans område blev udsat for fra lufthavnens side, ladet forstå, at ministeriet vil være interesseret i at lade et udvalg i løbet af de kommende 2 år se på omkostningerne ved i miljømæssig henseende at ligestille de to alternativer: Saltholm og et udbygget Kastrup. Det synes jeg er en glimrende idé; det skulle bare være gjort for længe siden.

Men det løser jo ikke det aktuelle problem, det udsætter blot løsningen på ubestemt tid. Det er derfor, jeg stiller spørgsmålet til miljøministeren. Beboerne finder det ikke rimeligt og i pagt med miljøloven at udsætte løsningen af en stor befolkningsdels meget ubehagelige miljøproblemer i op til flere år. Lufthavnens naboer — nu ser det ud til, at jeg ikke har mere taletid, men jeg har også begrundet spørgsmålet skriftligt til ministeren.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg er enig med spørgeren i, at Kastrup lufthavns omgivelser belastes meget stærkt af støjen fra lufthavnen, og jeg forstår udmærket beboernes ønsker om, at der snarest træffes effektive foranstaltninger til den bedst mulige afhjælpning af generne. Det er imidlertid min opfattelse, at problemerne er så komplicerede, at de under alle omstændigheder kræver en nærmere undersøgelse. Denne undersøgelse må nødvendigvis omfatte en afvejning af de miljømæssige fordele, der vil kunne opnås, sammenholdt med ulemperne for beflyvningen. En sådan undersøgelse vil efter min mening bedst kunne finde sted i det embedsmandsudvalg, regeringen i foråret 1975 har nedsat med henblik på at ajourføre og supplere vurderingsgrundlaget for valget imellem en udflytning til Saltholm og en forbliven i Kastrup. Denne undersøgelse, der forventes afsluttet i løbet af 2 år, vil bl. a. omfatte disse problemer. Der vil derfor efter min opfattelse ikke være nogen tidsmæssige fordele forbundet med samtidig at igangsætte et andet udvalgsarbejde med specielt sigte på lufthavnen i Kastrup.

Jeg lægger i denne forbindelse afgørende

vægt på, at de miljømæssige hensyn har fået en central placering i det nævnte udvalgsarbejde.

Efter at dette er sagt, vil jeg dog gerne fremhæve, at de ulemper, der vil kunne afhjælpes uden større trafikindskrænkninger, selvfølgelig ikke bør afvente resultatet af embedsmandsudvalgets arbejde. Jeg kan oplyse, at ministeren for offentlige arbejder for nylig har tilsluttet sig et forslag fra mig om, at luftfartsdirektoratet og miljøstyrelsen i fællesskab foretager de nødvendige undersøgelser af motorafprøvningsproblematikken og vurderer mulighederne for at afhjælpe de værste gener, der skyldes afprøvning i natperioden. Jeg lægger megen vægt på, at dette arbejde prioriteres højt, og jeg har bedt miljøstyrelsen om løbende at holde mig orienteret om arbejdets forløb.

Kruuse (V):

Jeg takker ministeren for svaret. Jeg er til en vis grad klar over, at ministeren ikke kan svare bedre i øjeblikket. Men jeg vil gerne på disse beboeres — jeg er selv en af dem — vegne sige, at der må kunne findes en mulighed for at nedskære eller eventuelt helt afskaffe afprøvning af motorer, starter og landinger fra kl. 22 aften til kl. 6 morgen. Det ville være en begyndende hjælp til befolkningen, og det måtte være et rimeligt forlangende af miljøministeriet.

Glensgård (FP):

Jeg vil gerne spørge miljøministeren, om miljøministeren er bekendt med, at der i europæiske lufthavne foretages en præmiering af starter og landinger, såfremt disse starter og landinger, skal vi sige foretages med et mindre støjniveau. Med den form for præmieordning foretaget i nogle vesttyske lufthavne har man sænket støjniveauet med op til 65 pct. ved at præmiere de pågældende kaptajner. Jeg vil godt høre, om ministeren vil overveje at få miljøministeriets folk til, samtidig med at man undersøger mulighederne for at nedskære natflyvninger, at tage denne konkurrencemulighed med.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg vil først sige til hr. Kruuse, at jeg er meget optimistisk med hensyn til det arbejde, der er sat i gang i miljøstyrelsen og de myndigheder under ministeriet for offent-

[Miljøministeren.]

lige arbejder, der har med lufthavnen at gøre. Jeg tror, at ikke mindst problemerne med hensyn til natterne vil det være muligt og også helt naturligt og nødvendigt at få løst.

Til hr. Glensgård kan jeg sige, at vi naturligvis følger alle de internationale bestræbelser, der gøres for at nedsætte støjen i lufthavnsområder, og vi arbejder altså også ud fra dette i vort samarbejde med luftfartsmyndighederne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bernhard Baunsgaard* (RV) til økonomiministeren:

„Hvornår kan udvalget „Samordning af skatter og sociale ydelser m. v.“ afgive betænkning?“

(Spm. nr. 50).

Skriftlig begrundelse.

Udvalget blev nedsat i foråret 1973, efter at et enigt folketing havde opfordret den daværende regering til at nedsætte et udvalg.

Udvalget skulle først undersøge samspillet mellem indkomstskatter og offentlige tilskud. Om dette er der afgivet en delbetænkning i juni 1974, der skulle danne baggrund for en vurdering af problemet. Delbetænkningen blev lovet ajourført, efterhånden som lovgivningen blev ændret. Der er ikke sket nogen ajourføring endnu.

Vurderingen af, hvordan problemerne skulle løses, er ikke foretaget. Udvalget skulle også overveje, om civilstanden gift/ugift m. m. var en rimelig regel at bygge skattelovgivningen på.

Angående dette spurgte jeg i november 1974 den daværende økonomiminister. Han lovede at fremskynde arbejdet med dette problem, som Landsforeningen af enlige Skatteydere med rette er meget optaget af. Der er til i dag — et år senere — ikke kommet nogen betænkning herom.

Endelig skulle udvalget arbejde med problemerne omkring en lovmodel. Jeg rejste dette sammen med andre radikale i skatteudvalget i 1972. Heller ikke om dette er der afgivet nogen betænkning. En lovmodel er et meget nødvendigt værktøj ved ny lov-

givning på en række områder. Jeg tror ikke, vi opnår noget godt ved alene at udskyde problemerne. Vi må for det første stille problemerne klart op og dernæst arbejde hen mod en løsning.

Udvalget blev i sin tid nedsat for at gøre et hurtigt arbejde, og vi trænger meget stærkt til at få de nødvendige betænkninger fra det.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil forfærdelig gerne have at vide af økonomiministeren, hvordan det går med betænkning fra det udvalg, der er nedsat til at behandle spørgsmålet om samordning af skatter, sociale ydelser m. v., som det hedder i det officielle sprog.

Det drejer sig om det udvalg, der skal undersøge, om det kan være meningen, at det er fuldstændig ligeegyldigt, om f. eks en enlig far tjener 24.000 kr. eller 64.000 kr. Der bliver lige meget tilovers til ham. Når hans indkomst stiger, falder tilskuddene bort og hans skat stiger, og så bliver der akkurat det samme tilbage.

Udvalget skulle også overveje, om det var rimeligt, at vi i skattelovgivningen fastholdt civilstand, altså det, at man er gift eller ugift og den slags ting. Det spurgte jeg hr. Nyboe Andersen, da han var økonomiminister, om i november 1974, og han lovede, at der snart skulle ske noget på dette område.

Endvidere har udvalget lovet at fortælle os noget om en lovmodel. Dér forstår jeg efter artiklen i Berlingske Tidende fra sidste mandag, at man tilsyneladende er gået helt i stå med det. Endelig må jeg gøre opmærksom på, at jeg i juni måned spurgte den nuværende økonomiminister, hr. Per Hækkerup, hvornår denne betænkning kom, og da var hr. Per Hækkerup meget optimistisk, men jeg sagde dengang, at jeg frygtede for, at jeg i sommerens løb måtte spørge, om der skete noget.

Nu er vi altså nået til oktober måned, snart november, og nu spørger jeg igen. Jeg behøver vist ikke over for ministeren at gøre opmærksom på, at problemet trænger sig hårdt på. Jeg ved ikke, om man kan betegne det, at folk giver sig til at stemme på fremskridtspartiet som — for at citere noget meget kendt — at det er nationens fortvivlede selvtægt, fordi der ikke sker noget. Jeg

[Bernhard Baunsgaard.]

gør opmærksom på, at da udvalget blev nedsat i 1973, blev det lovet, at det skulle arbejde meget hurtigt.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Ja, det fremgår jo af de delspørgsmål, hr. Bernhard Baunsgaard har stillet, at den arbejdsopgave, som udvalget har fået, er ret omfattende. Hr. Bernhard Baunsgaard henviste også til, at der var afgivet en foreløbig betænkning i juni måned i fjor om det, der var, skal vi sige de mest umiddelbart påtrængende spørgsmål, og spurgte så: hvorledes går det med de andre sider af arbejdsopgaverne?

Dér kan jeg sige, at arbejdet med hensyn til at undersøge, hvorledes den gældende lovgivning øver indflydelse på disse områder, på den fordeling, der her er tale om, er et af de arbejder, som udvalget beskæftiger sig med i øjeblikket. Jeg har løbende holdt mig orienteret hos formanden om, hvorledes det går, og formanden er af den opfattelse, at man i løbet af denne vinter vil have resultaterne af de beregninger, som er sat i gang, for så vidt angår virkningerne af den gældende lovgivning på disse områder. Det gælder også — og især — vedrørende pensionsområdet, som man nødvendigvis må gennemføre i samarbejde med den arbejdsgruppe, der er nedsat under socialministeriet vedrørende pensionsreformen. Men altså på dette område har jeg fået udsagn fra formanden om, at vi kan vente, at arbejdet bliver tilendebragt i vinterens løb.

Det andet delspørgsmål, som hr. Bernhard Baunsgaard rejste, var vedrørende civilstandens betydning. Her har udvalget haft kontakt med Landsforeningen for enlige Skatteydere med henblik på at inddrage landsforeningens synspunkter i udvalgets arbejde. Også her er der tale om en meget omfattende emnekreds, og formanden er af den opfattelse, at samordningsudvalget sigter på at kunne færdiggøre dette arbejde til foråret. Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at hvis man skal anlægge en realistisk vurdering, så tvivler jeg en lille smule på, at det arbejde bliver færdigt til foråret. Men vi er sikkert, både hr. Bernhard Baunsgaard og jeg og mange andre, interesseret i, at det bliver forceret frem så meget som muligt. Men jeg skal ikke nægte,

at vi i centraladministrationen har en ganske kraftig arbejdsmæssig belastning og har haft det i hvert fald i det sidste år eller halvandet, som sikkert har bidraget til, at arbejdet ikke er gået så rask fra hånden, som man kunne ønske sig.

Til det tredje spørgsmål, om lovmodellen, kan jeg sige, at det er et af de områder, som udvalget også har arbejdet med. Det ved hr. Bernhard Baunsgaard også er meget kompliceret; det er et spørgsmål om edb-behandling af de oplysninger, der foreligger. Jeg ved, at man i det arbejde, som er sket i samordningsudvalget, efterhånden er nået frem til en forbedring af de muligheder, der foreligger for at opstille en eller anden form for lovmodel. Jeg har bedt formanden om at sørge for, at der i forbindelse med den betænkning, som skal afgives, og som formanden altså mener kan afgives til foråret vedrørende civilstandsproblemet, også afgives en indstilling om, hvordan man bedst kan videreføre arbejdet med anvendelse af lovmodeller eller med lignende metoder i lovgivningsvirksomheden.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er i den situation, at jeg må sige, at jeg på ingen måde kan erklære mig tilfreds med det svar, jeg har fået. Jeg har fået at vide, at der efter formandens oplysninger måske i vinterens løb kan ligge et svar på noget af det, til foråret noget andet, hvorefter ministeren følger til for det sidste: men det tror jeg nu ikke på.

Med hensyn til oplysningerne om lovmodellen om, at det var meget indviklede modeller, må jeg henvise til sidste nummer af Danske Kommuner, hvori Ålborg har gjort opmærksom på, at man har lavet en lovmodel. Jeg vil i hvert fald anbefale ministeriet, hvis vi virkelig ikke herinde i folketinget selv kan finde ud af at lave en lovmodel, at vi nok må kunne bruge Ålborgs. Ålborg siger, at man deroppe har opstillet en, og at man er parat til at gennemføre afprøvningen af lovene, og at det koster 150 kr., hver gang vi bruger den. Jeg må sige, at såfremt Danske Kommuner og Ålborg har ret, tror jeg simpelt hen ikke på, at man har skaffet sig de rigtige sagkyndige til at fabricere det svar om lovmodellen.

Jeg vil gerne sige om de andre ting, at det er meget godt, at vi i den radikale vælger-

[Bernhard Baunsgaard.]

forening i Albertslund kan påpege disse skavanker, og at man sætter centraladministrationen i gang med at bekræfte, at disse oplysninger var korrekte. Det bruger man altså et år til, og nu, et år efter at man har lovet mig, at man vil tage fat på det med civilstanden, konstaterer man, at det også er meget indviklet. Man får en lille smule mistanke om, at enten fordeler man arbejdet forkert, eller også er man uundværdigt omstændelig i ministeriet, når man skal foretage den slags beregninger. Jeg gør igen opmærksom på, at dette er ganske alvorlige sager, fordi de er vel ikke almindelige, men alligevel så udbredte, at næsten alle skatteydere kender tilfælde, hvor de virker urimelige. Jeg må bede om, at man sætter fart på i arbejdet.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Ja, jeg kan kun sige, at vi sætter den fart på arbejdet, som vi har mulighed for, og jeg må understrege, at det jo er således, at vi er nødt til at udvise en vis sparsommelighed, endda en meget stor sparsommelighed, i den offentlige administration, og det betyder, at disponeringen over arbejdskraften på de forskellige områder naturligvis må afvejes også i forhold til de opgaver, som skal løses umiddelbart.

Jeg har derfor gjort den bemærkning, at der ikke er tvivl om, at det har bidraget til, at dette arbejde ikke er gået hurtigere fra hånden, end det er, men bidraget har også — og det tror jeg ikke hr. Bernhard Baunsgaard vil benægte — at disse områder og disse sammenhænge er overordentlig komplicerede. Hvor det drejer sig om sammenhængen mellem ydelser og indkomstdannelse har vi fået den foreløbige betænkning. Spørgsmålet om civilstandens betydning er både et spørgsmål, som det er vanskeligt at få en virkelig klarhed over, og det bliver selvfølgelig også vanskeligt at finde frem til løsninger på problemerne. Det fritager os ikke fra forpligtelsen til at søge at gøre det, men jeg tror ikke, det tjener noget formål — og det mener jeg da heller ikke hr. Bernhard Baunsgaard gjorde — at underkende den vanskelighed, der er i at udrede trådene i denne sammenhæng og få opstillet disse sammenhængsmodeller. Jeg ved, man har arbejdet

med det i andre lande, og dér er arbejdet også vanskeligt. Jeg tror ikke, det ville være klogt og fornuftigt, hvis vi forcerede arbejdet så meget frem, at de konklusioner, man nåede frem til, ikke ville vise sig at være holdbare, og at vi altså derfor fik et forkert grundlag at arbejde på. Derfor mener jeg, det må være administrationens opgave at sørge for, at de konklusioner, man når frem til, virkelig er holdbare.

Med hensyn til lovmodelarbejdet går jeg ud fra, men det er ikke et spørgsmål, jeg personlig har undersøgt, at samordningsudvalget også er bekendt med det arbejde, man har lavet i Ålborg. Jeg ved fra anden forbindelse, at man har interesseret sig for de erfaringer, man har gjort i Ålborg på forskellige områder, og det går jeg altså ud fra også er tilfældet her. Men jeg skal da gerne på den givne foranledning sikre mig, at man også gør sig bekendt med lovmodelarbejdet fra Ålborg kommunes side.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg takker for, at ministeren vil sørge for, at meddelelsen fra Ålborg bliver draget ind i arbejdet, hvis den ikke allerede er det, som ministeren sagde.

Jeg kan måske gøre opmærksom på de interessante ting, man vil kunne få frem, ved lige at nævne, at man i Ålborg har beregnet, hvad der ville ske, hvis personfradraget blev 55.000 kr. Man er dér nået til, da man jo fortsat har kommuneskatter, at udskrivningsprocenten over de 55.000 kr. skulle være 95,9 pct. for at klare Ålborgs udgifter. Det er dog oplysninger, som ville fremme diskussionen og hæve niveauet her ved at få visse ting fastslået.

Måtte jeg så sige om ministerens håb om, at vi var enige om, at man skulle vise sparsommelighed, at det er vi. Men ministeren ved jo også godt, at undertiden kan man spare sig endnu fattigere, og jeg er bange for, at hvis vi sparer på undersøgelser og klargørelser af denne slags problemer, så sparer vi os først fattige.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg vil gerne sige, at jeg er helt enig med hr. Bernhard Baunsgaard i det synspunkt, at hvis man sparer på undersøgelser og tilsvarende, så sparer man på en forkert måde.

[Økonomiministeren.]

Jeg glæder mig til at fremføre argumentet, næste gang vi diskuterer spareforanstaltninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Anna Dorith Skriver* (V) til undervisningsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvornår den bebudede udvidelse af elevtallet på rigshospitalets jordemoderskole kan ventes gennemført?“

(Spm. nr. 51).

Skriftlig begrundelse.

Anledningen til mit spørgsmål er, at den store og formentlig voksende mangel på uddannede jordemødre er en alvorlig hindring for en forsvarlig gennemførelse af de nye jordemoderordninger landet over.

Undervisningsministeren (*Ritt Bjerregaard*):

På baggrund af netop mængelen på jordemødre tog jeg allerede i foråret i år skridt til en fordobling af optagelseskapaciteten ved rigshospitalets jordemoderskole fra de nuværende 30 nye elever til 60 elever så vidt overhovedet muligt med virkning fra den 1. februar 1976. Med henblik herpå har rigshospitalet udarbejdet forslag til, hvorledes kapaciteten kan udvides, og hospitalet har tillige fremlagt et forslag til revision af uddannelsesplanen, og det vil være en forudsætning for, at man kan tage flere elever ind end i dag.

Der arbejdes for tiden med disse planer i ministeriet, og der står endnu en række forhandlinger tilbage med de implicerede parter, inden de har taget endelig form. Men det er stadig min hensigt, at udvidelsen skal kunne gennemføres med virkning fra 1. februar næste år.

I overvejelserne har indgået, at optagelsen ved uddannelsen blev udvidet ved, at der blev oprettet et nyt uddannelsessted i Jylland. Under hensyn til at der er tale om en meget lille uddannelse, og under hensyn til at der måske ikke er beskæftigelsesmuligheder for jordemødre, der svarer til, at den udvidede optagelse opretholdes permanent, har jeg ikke ment, at der skulle oprettes en ny skole. Til gengæld sigter jeg imod, at den

praktiske del af uddannelsen bl. a. kan gennemføres i Jylland.

Anna Dorith Skriver (V):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og for tilsagnet om, at man så vidt muligt i hvert tilfælde vil henlægge nogle af elevernes praktik til Jylland, herunder forhåbentlig også fødselsanstalten i Århus.

Svend Haugaard (RV):

Jeg lyttede med interesse til ministerens svar, men er ikke helt tilfreds med det. Det er jo meget godt, at man vil tage en del af praktikken i provinsen, det er vi også nok i stand til at klare, for der fødes også børn i provinsen, men jeg tror også, man kunne klare noget af uddannelsen dér. Det er ikke blot rigshospitalet, der er i stand til at ordne det, og jeg har meget svært ved at forstå, at hvis der skal ske en forøgelse af de uddannedes antal, at det så kan blive så forfærdelig meget dyrere at have en uddannelsesmulighed også i Jylland. Jeg tror, der er vældig mange af dem, der søger den uddannelse, som er lidt mere modne end så mange andre, der søger uddannelse, og at det for dem spiller en vis rolle, at de ikke skal over til København fra deres område i Jylland. Jeg tror, det ville være overordentlig værdifuldt for en del af de kvinder, der søger ind til jordemoderuddannelsen, at de kunne få uddannelsen i Jylland. Derfor beder jeg om, at efterhånden som der bliver tale om et større antal, kan man være nogenlunde sikker på, at Jylland er med inde i billedet.

Formanden:

Jeg opfattede det som et spørgsmål.

Undervisningsministeren (*Ritt Bjerregaard*):

Jeg er enig med hr. Svend Haugaard i, at det selvfølgelig ikke kun er rigshospitalet, der kan klare denne form for uddannelse. Når jeg ikke synes, jeg på nuværende tidspunkt har kunnet gå ind for oprettelse af en ny skole til uddannelse af jordemødre, hænger det sammen med, som jeg sagde i mit første svar, at det endnu er usikkert, hvor mange jordemødre vi på længere sigt skal anvende, og det ville jo være ulykkeligt at have oprettet en ny skole for så efter nogle år at skulle nedlægge den igen. Men jeg er enig i, at vi, hvis vi når til det resultat, at vi

[Undervisningsministeren.]

også på længere sigt har brug for flere jordemødre, genoptager spørgsmålet om placering af en del af jordemoderuddannelsen i Jylland.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gerda Møller* (KF) til undervisningsministeren:

„Hvor mange lokaler står ledige på Roskilde universitetscenter?“

(Spm. nr. 59).

Skriftlig begrundelse.

Over for folketingets politisk-økonomiske udvalg oplyste den daværende undervisningsminister i august 1974, at der på Roskilde universitetscenter var en ledig lokal kapacitet på 208 rum, i alt 5.205 m² netto. I et samråd i undervisningsudvalget den 6. juni 1975 oplyste ministeren, at lokalerne stadig stod ledige.

Undervisningsministeren (*Ritt Bjerregaard*):

De dele af bygningskomplekset på Roskilde universitetscenter, der er holdt uden for den daglige anvendelse, udgør i alt 2.870 m² netto, indeholdende 121 rum. Det drejer sig om dele af bygningerne, der er benævnt 5, 19 og 22, samt hele bygning 23 og 24. For lokalerne i de delvis friholdte bygninger gælder dog, at de lejlighedsvis tages i anvendelse i forbindelse med kurser og andre særarrangementer. Sammenholdes den nuværende lokale anvendelse og det nuværende studentertal med de tilsvarende tal fra august 1970, må der konstateres en mere ekstensiv udnyttelse af lokalerne. Dette hænger naturligt sammen med, at der er tilkommet endnu et årgangstrin studerende, hvorved det samlede antal af faglige studietrin er blevet forøget. Endvidere har det måttet konstateres, at den til administrative funktioner afsatte del af bygningsmassen har været anslået i underkanten af det rimelige, ligesom universitetsbibliotekets vækst er foregået uafhængigt af studentertilgangen.

Endelig har anbringelsen af de enkelte funktioner inden for naturligt afgrænsede områder i bygningsmassen betydet, at det i

flere tilfælde har været muligt for en funktion at brede sig mere end strengt nødvendigt.

Vi er i undervisningsministeriet opmærksom på det problem, som de ledige lokaler frembyder, og vi har ved flere lejligheder inddraget denne lokallemasse i overvejelserne om dækning af andre institutioners lokale behov, sidst over for folketingets undervisningsudvalg i maj og juni måned om en anbringelse af statsseminariet på Emdrupborg. Her havde det virkelig været muligt at få anvendt lokalerne. Men som bekendt førte det dengang til en afvisning fra udvalget. Derfor er det endnu ikke lykkedes at finde funktioner, der naturligt har kunnet anbringes i de ledige lokaler, men vi arbejder fortsat med det, og jeg håber at kunne komme med forslag inden længe.

Gerda Møller (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og må altså forstå, at der siden 6. juni i år er sket det, at hvor vi på det tidspunkt havde 208 rum stående ledige, så har vi nu kun 121 rum. Ministeren sagde, at der er sket en tilgang, men der er jo også sket en fragang, idet vi har sendt nogle lærerstuderende hen også i år, forstår jeg, på Zahles seminarium.

Når jeg ønskede disse oplysninger, er det, fordi jeg gerne ville sammenholde dem med de tidligere oplysninger, vi har fået om den stærkt faldende tilgang til centret. I 1973 var der 684 optagne, i 1974 kun 390, og de tal, vi fik på Marienborg i september for i år, var 397. Vi ved også, at der er et meget gunstigt lærerantal i forhold til elevantal, vi ved, at højtuddannede kræfter igennem lang tid har været bebyrdet med arbejdet på at sikre RUC-eksperimentet, og vi ved også, at til trods for det kan ministeren ikke give os nogen som helst sikkerhed for, at undervisningen på RUC nu også vil ske i overensstemmelse med den bekendtgørelse, som ministeriet har sendt ud om basisuddannelserne, og der skal derfor stadig væk være et stort antal højt uddannede mennesker beskæftiget med at kontrollere og vurdere RUC-eksperimentets faglige kvalitet og vel også dets fortsatte eksistens. Det mener jeg er et urimeligt spild af skatteborgernes penge, og derfor vil jeg gerne stille ministeren det tillægsspørgsmål, om det ikke vil være mere hensigtsmæssigt snarest muligt at få afviklet RUC og lade Københavns universitet an-

[Gerda Møller.]

vende de mange lokaler, der findes derude, således som mit parti foreslog i marts måned i år.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Fru Gerda Møller kom i sit indlæg her langt omkring med problemerne omkring Roskilde universitetscenter, og dem skal jeg ikke gå ind på, men holde mig til det, der i virkeligheden var det spørgsmål, der blev stillet.

Jeg vil godt sige om de 121 rum, at det er en opgørelse, der er foretaget på nuværende tidspunkt, men at jeg ikke betragter den som bindende for, hvor mange rum man i virkeligheden ville kunne anvende, hvis man tog skridt til at anvende disse rum til noget andet. Som jeg var inde på i mit første oplæg, har jeg tidligere været fremme med tanker om at flytte statsseminariet på Emdrupborg. Her ville alle disse tomme lokaler virkelig være blevet udnyttet.

Til det sidste spørgsmål om en afvikling af Roskilde universitetscenter må jeg selvfølgelig sige, at folketingets undervisningsudvalg tidligere besluttede, at der skulle ske en reorganisering af uddannelserne på Roskilde universitetscenter. Denne reorganisering er vi midt i, og vi kan selsagt ikke efter at have truffet en sådan beslutning og ulejlighet en lang række mennesker med at arbejde med denne reorganisering nu gå ind for, at vi skulle afvikle Roskilde universitetscenter. Det var da også baggrunden for, at folketinget afviste det af de konservative tidligere fremsatte forslag.

Gerda Møller (KF):

Det er rigtigt nok, at man er midt i et reorganiseringsarbejde derude, men alligevel er jeg ked af det svar, vi fik, fordi jeg er vidende om — og det tror jeg også ministeren er — at der stadig væk dukker nye problemer op på RUC, til trods for at man følger det fra disse højtuddannede lærerkrafters side. Derfor vil jeg gerne sige til ministeren, at på baggrund af disse forhold og de andre, jeg omtalte i mit første indlæg, vil vi i den konservative gruppe overveje at genfremsætte vort forslag fra sidste samling, selv om hr. Risgaard Knudsen ikke er så glad for disse genfremsættelser. Men på baggrund af de sidste ugers debat er der nu skabt nye

forhåbninger om, at der vil være et flertal for vort forslag eller i hvert fald større tilslutning end sidst.

Må jeg have lov til at sige om den afvisning, som ministeren fik fra udvalget med hensyn til at flytte statsseminariet derud, at begrundelsen for mit vedkommende, og jeg tror, der var flere, der havde den samme begrundelse, var simpelt hen, at jeg var bange for, at man nu skulle have, undskyld udtrykket, lusket en ny læreruddannelse ind ad bagvejen, og det var det, vi ikke brød os om. Ministeren kunne jo ikke give os en tilstrækkelig sikkerhed for, at vi virkelig kunne få et jerntæppe imellem de studerende på RUC og dem, der kom fra statsseminariet.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg kan ganske bekræfte, at der dukker nye problemer op i forbindelse med Roskilde universitetscenter, og det er vel også understreget ved, at jeg netop i dag, eller rettere i går, til undervisningsudvalget har oversendt et brev, hvori jeg omtaler nogle af de sidste problemer, som vi tager endog særdeles håndfast på i ministeriet.

Ud over det vil jeg sige om anvendelsen af lokalerne, at jeg fandt det vigtigt at få anvendt disse lokaler, og jeg må sige, at med den begrundelse, fru Gerda Møller gav her, gav man vel klart udtryk for, at vigtigheden af at få anvendt disse lokaler altså ikke var så stor som skrækken for, at nogle lærerstuderende skulle se, hvad der foregik på Roskilde universitetscenter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Kristine Heltberg (SF) til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at støtte de kommuner, der ikke kan klare at yde de 16-18-årige den lovede ungdomsydelse?“

(Spm. nr. 55).

Skriftlig begrundelse.

Som det allerede blev pointeret under folketingets behandling af loven om ungdomsydelse, ville den nye lovgivning føre til meget forvirrede forhold både geografisk og socialt. Der er bl. a. fra Sindal kommune fremsendt et materiale om, hvor håbløst

[Kristine Heltberg.]

situationen har udviklet sig. Materialet taler for sig selv om den geografisk-social diskriminering, loven om ungdomsydelse har medført i modsætning til tidligere støtteforanstaltninger. Skal man undgå, at denne udvikling fortsætter og medfører en fuldstændig skævhed, må der gribes ind fra overordnet hold snarest muligt.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg vil blot sige, at det ikke er for at ride nogle partipolitiske heste eller for at kunne have denne meget malplacerede fornøjelse af at kunne sige: hvad sagde vi? ved at gentage, hvad jeg sagde under behandlingen af det daværende lovforslag, men jeg er utrolig bekymret over den geografiske og sociale diskriminering, som lovforslaget har givet anledning til, og jeg mener, det er en af de situationer, hvor selve decentraliseringsprincippet er udsat for en meget, meget skadelig behandling. Jeg synes, at specielt den meget velformulerede skrivelse fra Sindal kommune, vi har fået, bekræfter alt, hvad vi ellers har fået forelagt af materiale om de uheldige omstændigheder ved gennemførelsen af loven om ungdomsydelsen. Jeg er meget bekymret over situationen.

Socialministeren (Eva Gredal):

For ungdomsydelsen gælder jo, modsat hvad der er tilfældet for andre sociale ydelser, at der på finansloven er bevilget et fast beløb. Dette beløb fordeles til landets kommuner efter antallet af 16-17-årige i hver kommune, idet der samtidig tages hensyn til indkomstgrundlaget pr. indbygger.

Det betyder, at selv om en families indkomst er udgangspunkt for beregning af ungdomsydelsen, så har familien ikke sikkerhed for at få et bestemt beløb. Det var i øvrigt også meningen med lovens regler, at ydelserne skulle gives efter en individuel bedømmelse, og at beregningen ikke blot skulle ske på grundlag af en skattepligtig indkomst.

I en redegørelse af 10. september til folketingets socialudvalg har jeg beskrevet, hvordan det beløb, der er bevilget fra tiden 1. juli 1975 til udgangen af finansåret, er fordelt mellem landets kommuner. Det fremgår af redegørelsen, at de bedst stillede kommuner modtager et mindre beløb, end de

ville få efter en gennemsnitsberegning, og at det beløb, der er trukket fra, er fordelt på de øvrige kommuner.

En fordeling af beløbet, der sikrer, at man bliver ens stillet, uanset i hvilken kommune man bor, er ikke mulig, bl. a. fordi der vil være mindre til fordeling i en kommune, hvor alle med indtægt under en bestemt grænse søger, end i en kommune, hvor det ikke er tilfældet.

Efter de oplysninger, jeg har, er der skævheder nogle steder mellem landets kommuner, og jeg har derfor allerede sat en undersøgelse i gang for at se, om fordelingen af bevillingen for næste finansår skal ske på et grundlag, der i højere grad tager hensyn til indkomstgrundlaget i kommunerne.

Til fru Kristine Heltbergs spørgsmål kan jeg svare, at bevillingen for finansåret 1975-76 er fordelt, og at fordelingen ikke kan ændres, og jeg regner ikke med, at der kan stilles yderligere beløb til rådighed.

Når den undersøgelse, jeg taler om, er afsluttet, vil der blive taget stilling til, hvilke principper der skal lægges til grund ved fordelingen af bevillingen for næste finansår.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg håber, at det, ministeren her har sagt, og som jeg takker for, indebærer, at denne undersøgelse, som givetvis må vise det, som vi allerede kan se, at disse skævheder er urimelige, og at det socialt set er meget uheldigt at lade sig føde i en fattig kommune, vil medføre, at alle disse forhold vil blive taget under en alvorlig overvejelse, så den i forvejen meget utilfredsstillende og socialt skæve lov ikke yderligere belastes af, at funktionen af den simpelt hen forekommer urimelig.

Men jeg ved ikke, om ministeren har noget som helst råd at give forældre til unge under uddannelse i Sindal kommune og tilsvarende steder, der efter min mening bliver stillet aldeles urimelig slet i forhold til de, skal vi sige velbeslædede folks børn i Søllerød kommune, hvor man, så vidt jeg ved, ikke engang har fået opbrugt de penge, man har fået bevilget, eller Gentoft kommune og lignende steder, hvor man synes at have temmelig rigeligt i det beløb, som staten har ydet som tilskud til opfyldelse af lovens bestemmelser. Jeg ved ikke, om der er nogen som helst mulighed for at yde en ambulan-

[Kristine Heltberg.]

cetjeneste for de mennesker, der er i den urimelige situation i dag. Det forekommer mig, at det er her, vi ser de skævheder, der kommer til at genere de spæde forsøg på en demokratisering af uddannelserne, som jeg formoder at socialministeren ganske ligesom jeg gerne ser virkeliggjort, inden vi bliver alt for gamle.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg er ganske enig med fru Kristine Heltberg i, at disse skævheder må vi se at komme til livs, men vi er jo i dag i den situation, at vi faktisk ikke ved — der findes ikke nogen opgørelser herover — hvilke indtægter der er forbundet med at have 16—17-årige rundt omkring i de forskellige kommuner. Men vi håber altså, at vi ved denne undersøgelse, som vi foretager på baggrund af de tal, der kommer frem i forbindelse med tildelingen af beløbene rundt omkring i kommunerne, får større oversigt over, hvor de folk egentlig befinder sig, der har 16—17-årige og indtægter, der ligger under de 70.000 kr.

Som jeg sagde i mit første svar, vil det kræve merbevillinger, hvis der skal ske ændringer, og det mener jeg ikke jeg kan forvente at få.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Aksel Pedersen (V)** til ministeren for skatter og afgifter:

„Vil ministeren foranledige, at der snarest bliver udsendt cirkulære om administrationen af den nye lov om kapitalvindingskat?“

(Spm. nr. 56).

Skriftlig begrundelse.

Som bekendt blev der i begyndelsen af maj 1975 indgået et forlig mellem venstre og socialdemokratiet om ændring i loven om særlig indkomstskat, hvorefter normale handler med ejendomme inden for landbrug, gartneri og andre erhverv i det store og hele friholdes for kapitalvindingskat eller får skatten væsentligt nedsat. De nye regler blev vedtaget af folketinget ved tredje behandling den 16. maj 1975, og lovebekendtgørelsen blev udsendt den 22. maj. Endnu i

dag er der imidlertid ikke udsendt cirkulære om lovens nærmere administration. Denne mangel har været meget generende ikke alene for de nuværende potentielle købere og sælgere, men også for personer, der tidligere har handlet med ejendomme, idet lovændringerne på nogle områder, hvad angår lempelser, har tilbagevirkende kraft til 1. januar 1974, på andre endog til 1. januar 1973.

Cirkulærets forsinkelse rammer naturligvis også ejendomsmæglere, regnskabskonsulenter og andre, der erhvervsmæssigt beskæftiger sig med ejendomshandel, og det er derfor vigtigt, at cirkulæret snarest udsendes fra skatte- og afgiftsministeriet, og at der også i cirkulæret nærmere omtales de administrative indrømmelser, som regeringen gav under forhandlingerne, navnlig omkring kurstab, familiehandler og den servicefunktion, som blev lovet fra skattemyndighedernes side.

Aksel Pedersen (V):

Gennem flere henvendelser til skattedepartementet og et skriftligt spørgsmål til skatte- og afgiftsministeren har jeg søgt at få fremmet det cirkulære, vi mangler til lov om kapitalvindingskatten.

Ministeren må huske, at denne lov griber helt tilbage til 1. januar 1973 med hensyn til nogle af de virkninger, den har. Samtidig er der en betydelig usikkerhed med hensyn til flere punkter i handelsaftaler, der indgås nu. Disse handler skulle jo nødig ende med at blive til skattemæssige kassebolde.

Ministeren har ved anden behandling af loven den 14. maj d. å. mundtligt givet visse tilsagn, f. eks. omkring familiehandler og med hensyn til fordeling af kurstabet. Der er mange problemer omkring denne lov, der trænger til den klargøring, som et cirkulære må give.

Jeg håber, ministeren kan give et positivt svar om hurtig udsendelse af et cirkulære, som også indeholder de aspekter, jeg har nævnt her.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg er ganske enig i, at det er ønskeligt, at de administrative forskrifter vedrørende de nye regler om særlig indkomstskat kommer ud så hurtigt som muligt.

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Da loven om ændringer i den særlige indkomstskat forelå i maj 1975, stod det os klart, at det ville være nødvendigt at udsende et meget omfangsrigt cirkulære. De mange ændringer, der år efter år er foretaget i loven, har gjort det vanskeligt at overskue bestemmelserne, og derfor måtte jeg vurdere, at det nye cirkulære ikke blot skulle redegøre for de ændringer, vi gennemførte i maj, men for alle regler om særlig indkomstskat ved afståelse af fast ejendom.

Da man måtte forudse, at udarbejdelsen af et så omfattende cirkulære ville være tidkrævende, lagde vi vægt på straks at give en foreløbig information om de mest påtrængende spørgsmål. Midt i juni indrykkede ministeriet en annonce om, hvorledes skatteyderne skulle forholde sig som følge af, at visse af de nye regler fik tilbagevirkende kraft. Der blev udfærdiget særlige formulærer og en foreløbig orientering til ligningsmyndighederne vedrørende særlig indkomstskat af fast ejendom for indkomståret 1974. Denne orientering har været optaget i Ministerialtidende.

Den 2. oktober 1975 er der udstedt en bekendtgørelse vedrørende overgangsreglerne, og den er optaget i Lovtidende sammen med bekendtgørelse af samme dato af loven om særlig indkomstskat. Der foreligger nu udkast til en bekendtgørelse vedrørende de særlige problemer om afløste jordrentebud samt et udkast til det omtalte udførlige cirkulære. Vi regner med at kunne sende begge dele til trykkeriet i denne uge og vil naturligvis presse på for at få trykningen fremskyndet.

For så vidt angår reglerne om de særlige problemer i forbindelse med familieoverdragelser, kan jeg oplyse, at udsendelsen af et cirkulære herom har afventet dommen i en sag vedrørende en familieoverdragelse, der verserer ved østre landsret. Sagen blev optaget til doms for 3 uger siden, og så snart dommen foreligger, vil vi lægge kræfterne i for at få udsendt et cirkulære meget hurtigt også på dette område.

Aksel Pedersen (V):

Jeg kan takke ministeren for det tilsagn, der er givet om en så hurtig udsendelse som muligt, men stadig væk er det jo meget elastisk, hvad så hurtig udsendelse som muligt

dækker over. Der finder handler sted hver eneste dag her i landet, og disse handler er prisgivet det cirkulære, der kommer, og det er meget utrygt for folk, at der skal administreres under en lov, der ingen cirkulære ligger for. De er simpelt hen prisgivet, hvad der kommer til at stå i cirkulæret, og kan risikere, at de aftaler, der er lavet, bliver slået totalt i stykker. Jeg synes ikke, det er noget, man kan være tjent med over så lang tid som den, der er gået siden lovens vedtagelse.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne til hr. Aksel Pedersen sige, at der er ikke fra min side noget ønske om, at dette skal tage én time længere, end det er nødvendigt. Jeg har meddelt, at cirkulæret i denne uge sendes til trykkeriet. Det afgørende bliver den tid, der skal til for at få et så omfattende cirkulære igennem trykningen. Jeg kan love, at sagen fremskyndes så meget som overhovedet muligt, men jeg kan ikke her give en bestemt dato for udstedelsen.

Anders Andersen (V):

Jeg forstår godt, at der kan være problemer med at udarbejde et sådant cirkulære, men der er nu gået 4, snart 5 måneder, siden loven blev vedtaget, og den aftale, der blev gennemført, bygger jo på, at der skal ske en lempelse i administrationen af familiehandler. Hidtil har man kørt efter de gamle regler. Har ministeren gjort sig nogen overvejelser med hensyn til, at denne lempelse så får tilbagevirkende kraft for de handler, der er indgået, efter at loven er blevet vedtaget, eller mener ministeren, at de, der i den periode har handlet i tillid til en lempeligere administration, men ikke har fået den, så må affinde sig med de vilkår?

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg må sige til hr. Anders Andersen, at den lov, vi gennemførte i maj måned, har selvfølgelig gyldighed fra det tidspunkt, da denne lov trådte i kraft. Det gælder altså også for de handler, der er foretaget frem til det tidspunkt, da cirkulære udstedes.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hovmand* (V) til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren udskyde en egentlig hovedreparation af Storstrømsbroen, indtil en ny linieføring er realiseret, medmindre det er sikkerhedsmæssigt nødvendigt, at arbejdet igangsættes som planlagt næste forår?“

(Spm. nr. 57).

Skriftlig begrundelse.

Den seneste tids prøveafspærringer af dele af Storstrømsbroen synes at give et klart indtryk af, hvilke alvorlige konsekvenser flere års reparationsarbejde vil medføre for trafikken i almindelighed og for erhvervslivet i Storstrømsamtet i særdeleshed.

For adskillige virksomheder vil blot mindre trafikuheld på broen i reparationsperioden kunne medføre lang tids kostbar ventetid i trafikker på begge sider.

For enkelte virksomheder vil større og især brede transporter være umulige eller i bedste fald særdeles kostbare og besværlige. For sådanne virksomheder kan et langvarigt reparationsarbejde blive katastrofalt for både produktion og beskæftigelse.

Andre transportveje, eksempelvis pr. skib, vil medføre betydelige merudgifter og herved stille disse egnsudviklingsvirksomheder endnu dårligere i konkurrencen.

Hovmand (V):

Ikke alene for Storstrømsamtets, men også for den internationale trafik mellem København og Skandinavien på den ene side og det europæiske kontinent på den anden er den kun godt 5 meter brede og meget lange Storstrømsbro af helt afgørende betydning, ja, oven i købet af stigende betydning. På trods af energikrisen øges trafikken over broen, på et vist tidspunkt i sommer nærmede vi os maksimumskapaciteten på nær ved 20.000 biler i døgnet.

Jeg tror, at man på denne baggrund vil kunne forstå, hvor vigtigt det er dels at få en ny Storstrømsforbindelse etableret meget hurtigt, dels at kunne bevare kapaciteten på den gamle bro i fuldt omfang, indtil en ny bro står færdig, og så længe det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Fra teknisk side har vi fået oplyst, at vi snart nærmer os tiden, hvor den over 40 år gamle bro skal gennemgå en omfattende hovedreparation. Dette arbejde ventes at

vare 2-3 år og betyde en væsentlig reduktion af broens i forvejen meget anspændte trafikkapacitet. I de seneste 14 dage har vi fået en lille forsmag på, hvilke alvorlige konsekvenser et så langvarigt reparationsarbejde vil få for trafikken i almindelighed og for erhvervslivet i særdeleshed. De forsøgsvis opsatte prøveafspærringer har vist, at blot mindre trafikuheld kan medføre lang tids kostbar ventetid. På en almindelig sommersøndag vil der i en afspærringssituation slutte en ny bil op bag i trafikkerne på begge sider af broen for hvert 10. sekund. For erhvervslivet vil det være umuligt, i bedste fald særdeles kostbart og besværligt, at få større og især bredere transporter over broen i de år, reparationen står på. Dette vil eksempelvis ramme de normale leverancer til Burmeister & Wain af forskellige skibsdele. På denne baggrund skal der næppe megen fantasi til at forestille sig, hvilke konsekvenser en sådan situation vil få for erhvervslivet og beskæftigelsen i dette egnsudviklingsområde.

Ministeren for offentlige arbejder (*Niels Matthæasen*):

DSB og vejdirektoratet overvejer for tiden en reparation af vejbanen på Storstrømsbroen og på Masnedsundbroen, fordi det har vist sig, at broens vejkonstruktion er under fremadskridende nedbrydning forårsaget af en kraftig gennemsivning af overfladevand.

Man undersøger i øjeblikket to løsninger. Den første er en gennemgribende hovedreparation med det samme. Den anden er, at man i første omgang nøjes med at standse eller forsinke den påviste nedbrydning. Den sidste løsning baserer sig foruden på tekniske forudsætninger, som endnu ikke er afklaret, på en forudsætning om, at der kommer en ny bro inden for de første 10-15 år.

De nye undersøgelser vedrørende en ny fast forbindelse er afsluttet her i sommer og betænkningen herom sendt til tingets udvalg for offentlige arbejder.

Jeg regner med i forbindelse med eller i forlængelse af den trafikdebat, vi skal have i tinget i denne uge, og som jeg lægger op til i dag ved en almindelig trafikpolitisk redegørelse, at få en afgørelse på spørgsmålet om den nye bro gennemførelse. Det må være på basis af resultatet af de tekniske under-

[Ministeren for offentlige arbejder.]

søgelse, som forventes at foreligge i midten af december, og på basis af, hvilket svar jeg får fra tinget med hensyn til den nye bro, at jeg skal træffe min beslutning om, hvad der nu skal foretages af reparationsarbejder på den eksisterende bro.

De prøveafspærringer, der er i gang nu, har bl. a. til formål at konstatere det eventuelle behov for at friholde broen for reparationsarbejder i visse kritiske perioder med spidsbelastning, f. eks. ferieperioder el. lign., sådan at de trafikale gener bliver så små som muligt. Dette vil indgå i planlægningen af arbejdets udførelse.

Som et meget foreløbigt resultat af prøveafspærringen er der andre, der i modsætning til hr. Hovmand siger, at det har vist sig, at trafikken afvikles glidende, selv om den som følge af efterårstrafikken har været væsentlig større end normalt. Og jeg må sige, at da jeg forleden dag selv brugte forbindelsen, gik det forholdsvis glidende, eller rettere sagt meget glidende, men jeg kan selvfølgelig have været uheldig — eller heldig, som man vil.

Der kan naturligvis for større og især for meget brede transporter blive tale om problemer. Det er man opmærksom på og arbejder med i undersøgelsen, herunder i hvilket omfang transporterne kan ske med bane eller færge, bl. a. fordi vi har været stillet over for spørgsmålet om leverancer til B & W, som imidlertid blev klarert ved den givne lejlighed.

Hovmand (V):

Må jeg forstå ministerens svar således, at han nu afventer de prøver af broen, inden han tør tage stilling til, hvorvidt en reparation skal gennemføres nu eller senere?

Jeg forstår godt denne holdning, det må også efter mit skøn være sådan, at det er teknikerne, der afgør sikkerhedsspørgsmålet. Men tilbage står for mig at se spørgsmålet, om de oplysninger, der fremgår af den rapport, som ministeren netop omtalte fra juni i år, som vi har fået fra vejdirektoratet, så er uaktuelle. Kan vi ikke regne med disse oplysninger? Det fremgår nemlig af rapporten på side 8, at man i en arbejdsgruppe, der har undersøgt netop disse spørgsmål, har fundet frem til, at man kan udskyde hovedreparationen i op til 10 år uden

større risiko. Jeg vil gerne vide, hvordan der er sammenhæng mellem det, ministeren nu siger, og det, der står i rapporten. Skal vi regne med det, der står i rapporten, skal vi stole på det, og hvad er årsagen til, at man på så kort tid har fået en anden opfattelse af denne situation?

Ministeren for offentlige arbejder (Niels Matthiassen):

Så vidt jeg kan se, går man i den rapport, hr. Hovmand nævnte her, ud fra, at man vil vedtage en ny Storstrømsforbindelse enten det ene eller det andet sted, og man aktualiserer den ret meget. På den anden side vil der bl. a. i den trafikpolitiske redegørelse, jeg kommer ind på, være bestemte rammer for, hvad vi kan tillade os økonomisk i de kommende år, og dermed bliver prioriteringen afgørende. Derfor vil det, om man kan vente med en hovedreparation, eller man skal tage den nu, være afhængigt af, hvornår det kan blive aktuelt med en ny Storstrømsbro. Hvis det skubbes ud i tiden, så må hovedreparationen rykke nærmere; hvis det derimod bliver en ny bro, så vil der være en anden situation, så skal vi gøre mindst muligt ved den gamle bro.

Tandrup Jensen (FP):

Nu nævnte ministeren selv økonomien. Der er på Lolland-Falster som andre steder i landet brug for samtlige arbejdspladser, og den trafikindskrænkning, som reparationen af Storstrømsbroen medfører, vil efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, antagelig medføre afskedigelser, og samtidig vil det gøre det totalt utænkeligt at få etableret nye virksomheder i en lang årrække. Jeg vil spørge, om ministeren vil tage anledning til at indhente oplysninger fra de bestående virksomheder om de konsekvenser, den hæmmende trafik i en 3-årig periode vil medføre.

Selvfølgelig må forsvarligheden af at befærde broen prioriteres højest, men dernæst finder jeg det påkrævet at se alvorligt på, hvor mange familier der skal se en fremtid i møde under arbejdsløshedens kår.

Glensgård (FP):

I fortsættelse af korrespondancen ministeren og mig imellem angående dette spørgsmål vil jeg godt høre, om ministeren vil, om

[Glensgård.]

ikke her så i hvert tilfælde på et senere tidspunkt, svare mig på mit spørgsmål om reparationer, ikke så meget tre steder på broen på samme tid, men mere i 3 holds skift. Det var, ligesom det sidste svar, jeg fik fra ministeren, mere gik på spørgsmålet om 3 afspærringer på broen på samme tid. Men er der foretaget en undersøgelse, eller vil ministeren iværksætte en undersøgelse, som kan vise, om en reparation i 3 holds skift ville virke bedre på afviklingen af trafikken?

Ministeren for offentlige arbejder (Niels Matthiasen):

Som jeg allerede i mit første svar sagde, vil vi søge at gennemføre reparationer — hvilke reparationer det så end måtte blive — med så små gener som overhovedet muligt. Men det er klart, at en reparation af en bro, der er så meget for lille til spidsbelastningen, vil medføre gener.

Til hr. Glensgård kan jeg sige, at det indgår nu i overvejelserne og undersøgelserne, om man kan gennemføre 3 holds skift på reparationen af broen, bl. a. for at få så små gener som muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Poul Mortensen (S) til justitsministeren:

„Kan ministeren oplyse, om påbudet om anvendelse af p-skiver i alle byområder, hvor der er begrænset parkeringstid, også gælder for postbude (pakkepost), fragtmænd og lignende?“

(Spm. nr. 58).

Poul Mortensen (S):

Postbude, fragtmænd o. lign., der udbringer pakker, varer og andet, må gøre flere ophold for aflevering af nævnte ting, og da politiet i visse politikredse kræver, at ovennævnte skal anvende p-skive, hvilket i sig selv indebærer en hel del ulemper for såvel postbude som fragtmænd, vil jeg gerne vide, om justitsministeren mener, de efter loven skal anvende p-skiven. Hvis det er tilfældet, vil jeg videre spørge, om ministeren vil tage initiativ til en lovændring.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det af hr. Poul Mortensen stillede spørgsmål kan helt enkelt besvares med et ja. Men i tilslutning til dette ja vil jeg imidlertid gerne klargøre visse forhold omkring forståelsen af begrebet parkering i færdselsloven og i bekendtgørelsen om parkeringsskiver.

Ifølge bekendtgørelsen om parkeringsskiver § 1 må der på steder, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset, og hvor der ikke er opstillet parkometre, kun parkeres biler, som er forsynet med parkeringsskiver. Der er ikke i bekendtgørelsen eller i øvrigt gjort undtagelser fra dette påbud, og derfor er også pakkepostbude, fragtmænd o. lign. forpligtet til at anvende parkeringsskive, når de parkerer på et sted, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset. Jeg understreger, at det er, når de pågældende parkerer, at de skal anvende parkeringsskive. Det skal de således ikke, når de standser, uden at der er tale om parkering.

Ifølge færdselslovens § 2, hvorefter enhver hensætning af et køretøj på eller ved vej betragtes som parkering, anses således ikke kortvarige standsninger for på- eller afstigning, for på- eller aflæsning af varer eller i andet tilsvarende øjemed som parkering. Som dette parkeringsbegreb er fortolket i retspraksis, kan der ikke være tvivl om, at f. eks. et postbud, der foretager en kortvarig standsning for at aflevere pakkepost, og som derefter straks kører videre, ikke har foretaget en parkering og altså ikke har pligt til at anvende parkeringsskive. Tilsvarende må gælde for fragtmænd, som foretager kortvarige standsninger for at aflevere pakker eller gods.

Såfremt der imidlertid er tale om ekspeditioner af nogen varighed, f. eks. fordi der skal afleveres større mængder af pakker eller varer, vil der være tale om parkering i færdselslovens forstand. I disse tilfælde må også pakkepostbude, fragtmænd o. lign. i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelsen om parkeringsskiver benytte sådanne.

Jeg vil gerne tilføje, at et af hovedformålene med indførelsen af de nye bestemmelser om brug af parkeringsskive ved tidsmæssigt begrænset parkering jo er at sikre en hensigtsmæssig parkeringsordning i og omkring bykerner og forretningskvarterer. Det er nødvendigt af hensyn til politiets kontrol, at

[Justitsministeren.]

ordningen administrativt bliver så enkel og entydig som muligt. Det må derfor fastholdes, at alle trafikantgrupper, herunder også postbude og fragtmænd, skal anvende parkeringskive, når der i færdselslovens forstand parkeres på steder, hvor adgangen til parkering er tidsbegrænset.

Poul Mortensen (S):

Jeg vil gerne sige justitsministeren tak for det klare og fyldestgørende svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hagen Hagensen* (KF) til justitsministeren:

„Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig vedrørende Tårnby politikreds?“
(Spm. nr. 62).

Skriftlig begrundelse.

I betænkning nr. 742 om politikredsinddelingen i hovedstadsområdet har det af justitsministeriet nedsatte strukturudvalg vedrørende politiet foreslået sammenlægning af Tårnby og Københavns politikredse.

Dette forslag har vakt bekymring i vide kredse hos befolkningen på Amager og har givet anledning til mange meningsudvekslinger og lokale henvendelser med ønsket om opretholdelse af Tårnby politikreds.

Den lokale befolkning føler sig utryk, såfremt der ikke kan opretholdes nær forbindelse til politi, og man mener, at dette kun kan ske, hvis Tårnby politikreds forbliver selvstændig.

Justitsministeren (Orla Møller):

I forbindelse med behandlingen af ændringen af retsplejeloven i 1972 vedrørende rets- og politikredsinddelingen udtalte folketingets retsudvalg, at spørgsmålet om nedlæggelse af Tårnby politikreds bør udskydes, indtil den kommunale struktur i Københavnsområdet er endeligt fastlagt.

Da den kommunale struktur i hovedstadsområdet var fastlagt i 1973, påbegyndte strukturudvalget vedrørende politiet en undersøgelse af politikredsinddelingen i hovedstadsområdet, og strukturudvalgets betænkning foreligger nu. Udvalget foreslår bl. a., at der gennem en ændring af retsple-

jeloven skabes mulighed for at sammenlægge Tårnby og Københavns politikredse. Udvalget fremhæver særligt, at en sammenlægning af de to politikredse vil give befolkningen på Amager en bedre politimæssig betjening. En sammenlægning vil også medføre væsentlige besparelser både på politiets drifts- og anlægsbudgetter.

Jeg har endnu ikke taget endelig stilling til betænkningens forslag. Jeg vil selvfølgelig holde folketinget orienteret om min endelige beslutning i sagen.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne sige tak til justitsministeren, navnlig fordi han ikke har taget stilling til sagen endnu, men fortsat overvejer, hvad der skal ske.

Jeg tror nemlig, der er grund til at overveje tingene meget nøje. Jeg har læst betænkningen om politikredsinddelingen i hovedstadsområdet, og jeg er også bekendt med, at det i 1972 blev tilkendegivet, at man ville afvente afslutningen med hensyn til den kommunale ordning, forinden der blev foretaget videre, men jeg synes, det lyser ud af betænkningen, at man for alt i verden vil have nedlagt Tårnby politikreds, uanset at man i øvrigt taler om, at en ændring af politikredsene i hovedstadsområdet bør afvente en nærmere gennemgang og en nærmere overvejelse af, hvorledes man mest hensigtsmæssigt kan foretage omlægninger.

Jeg hører naturligvis til dem, der synes, det er godt med besparelser både på drifts- og anlægsbudgetter — og kan vel også se, at der vil blive tale om sådanne — forudsat at man får en hensigtsmæssig betjening af området. Jeg er klar over, at der er tale om den mindste politikreds i hovedstadsområdet. Jeg er klar over de særlige forhold, der gør sig gældende ved lufthavnen og den kile, der derved skydes ind i politikredsen, jeg er klar over, at lufthavnen bedst betjenes af Københavns politi, hvor den da også bør forblive. Men de lokale forhold betinger en nærhed til politi, som befolkningen kun kan have, hvis politikredsen opretholdes. Patruljetjeneste betinger også, at man har kendskab til de lokale forhold, har sin gang, om jeg så må sige, i området og ikke blot farer igennem i nogle biler.

De goder, der kan opnås ved at lægge po-

[Hagen Hagensen.]

litikredsen sammen med den store politikreds i København, kan for mig at se i hvert fald for en betragtelig periode fremover meget vel nås ved et udvidet samarbejde mellem politikreds 1 og de øvrige politikredse i hovedstadsområdet — et forhold, som betænkningen i øvrigt også omtaler.

Jeg skal derfor henstille til ministeren, at spørgsmålet overvejes meget nøje, og at det udskydes, indtil man i øvrigt skal til at ændre på strukturforholdene for hovedstadens politikredsinddeling.

Justitsministeren (Orla Møller):

Naturligvis kan hr. Hagen Hagensen og jeg blive enige om, at ting af en sådan karakter, som det her drejer sig om, skal overvejes nøje, og det bliver de altså også.

Jeg tror, det er forkert at sige, at udvalget for alt i verden vil have Tårnby nedlagt. Der ligger to hensyn bag udvalgets forslag, og det første er det vigtigste. Det er en bedre betjening af området. Nu skal vi naturligvis ikke diskutere sagen i dag, som om der allerede var et forslag på bordet, men jeg vil gerne sætte en tyk streg under, at det er det, der er hovedhensigten med de planer, der har ligget i strukturudvalget. Hvad man end vil kunne sige om den bilmæssige patruljering, så er sagen den, at dér, hvor man har det tilstrækkelige personale til virkelig at foretage en patruljering, dér er borgerne bedre beskyttet i de timer, hvor tyve normalt arbejder, nemlig om natten. Det er et meget væsentligt hensyn for udvalget. At der så er besparelser i det, det er en anden side af sagen.

Disse ting og måske også det, som hr. Hagen Hagensen nævnte, andre problemer i forbindelse med politikredsordningen i hovedstadsområdet, kan naturligvis drøftes, hvis der kommer et forslag på bordet.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg er meget glad for at høre ordene: hvis der kommer et forslag frem, for det tyder jo på, at overvejelserne kan blive så dybtgående, at der måske slet ikke kommer noget nu. Så vender vi altså tilbage ved næste korsvej, når der måske kan være tale om at få taget tingene op i en større sammenhæng.

Det eneste, jeg godt ville føje til nu, er, at vi er enige, ministeren og jeg, om, at den

bedst mulige politibetjening skal være til stede. Det kan være, det i nogen grad kan klares for patruljetjenestens vedkommende, jeg tvivler på det, men det er hvert fald ikke nemt for befolkningen, hvis den skal ind under Københavns politikreds — nu siger jeg: hvis den skal det — idet den så får 8-10 forskellige steder at henvende sig i øvrige forhold, hvor den i øjeblikket har ét.

Poul H. Møller (KrF):

Dette er jo ikke en sag af nyere dato. Allerede i 1970 indstillede det af justitsministeriet nedsatte strukturudvalg, at Tårnby politikreds skulle indlægges under Københavns politi. I de forløbne 5 år har mange, ikke mindst politipersonalet naturligvis, gået og funderet på, hvornår deres skæbne blev afgjort. Det er naturligvis en ubehagelig situation at være i ikke at vide, om man har sin arbejdsplads næste år. Der har været protesteret og protesteret meget voldsomt både fra befolkningen derude i Tårnby og fra politipersonalet, borgmester og andre implicerede.

Nu har strukturudvalget altså barslet med denne betænkning her i sommer og går på ny ind for indlemmelsen af Tårnby politikreds under København. Jeg skal ikke heri spørgetiden gå i detaljer. Vi har tidligere drøftet det, flere gange endda. Men når man nu ser bort fra en ganske naturlig lokalpatriotisme og ser helt nøgternt på forholdene, så spørger man sig selv: hvad vil der reelt være at vinde ved en sådan omstrukturering? Økonomisk mener jeg der kun ligger en meget begrænset gevinst at hente, og politimæssigt er det ganske afgjort, at kredsen både øjeblikkeligt og på længere sigt vil blive ringere betjent.

Jeg skal blot nævne her den store værdi, der ligger i det stedlige politis lokalkendskab; en sådan vil jo gå fløjten, og det nære samfund, det gode forhold mellem Tårnbys borgere og deres eget politi, vil opløses.

Vi ved, at det i de senere år er blevet in med sammenlægninger til store enheder, hvorved vel nok noget er indvundet i kroner og øre, men erfaringerne viser jo også efterhånden, at det ofte er sket på bekostning af ting som miljø, varme og menneskelighed.

Jeg vil derfor i dag henstille, at man ved den endelige afgørelse af denne sag også tager disse aspekter med i betragtning, no-

[Poul H. Møller.]

get, som jeg ikke mener strukturudvalget i tilstrækkelig høj grad har tilgodeset.

Formanden:

Vi savnede et spørgsmål.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg forstår udmærket hr. Hagen Hagens interesse i at få fastslået, at det nok er usikkert, om der kommer et forslag. Jeg har ikke sagt, at der ikke kommer et forslag. Jeg har heller ikke sagt, at der kommer noget. Det må være det rimelige at lade debatten her under spørgetiden ende i en sådan konklusion.

Jeg synes, det ville være forkert af mig at gå ind i den diskussion, som hr. Poul H. Møller her lægger op til. Men jeg vil dog gerne sige én ting, at skal der ses nøgternt på situationen, når det drejer sig om politikredssammenlægninger, så er der kun de to hensyn at se på, som jeg trak frem. Det er spørgsmålet om den bedst mulige betjening. Og skal vi ikke være enige om, når vi diskuterer disse ting, at vi også patruljemæssigt må se på, hvad der kommer ud af det. De tal kan man selvfølgelig få frem.

For det andet, at der også er penge i det. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der er et kolossalt krav fra mange sider i det danske samfund om at få øget politibetjening. Derfor er vi, der sidder med ansvaret, nødt til at spørge: under hvilken form anvender vi de forhåndenværende ressourcer bedst muligt? Det skal også med ind i de overvejelser, der skal foregå.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af Inger Stilling Pedersen (KrF) til justitsministeren (16/10 75):

„Er det ministerens hensigt, at der ikke i år skal ske ændringer i salg af fyrværkeri, der fremtræder som beregnet til at holde i hånden under affyring, og vil der blive krævet dansk tekst på alt fyrværkeri?“

(Spm. nr. 41).

Begrundelse.

Ministeren har i sit svar på mit spørgsmål af 7. oktober d. å. skrevet, at ministeren overvejer et forbud mod salg af ovennævnte fyrværkeri, men må tage hensyn til importørerne.

Jeg rejste spørgsmålet allerede i marts af hensyn til importørerne. Når der tænkes på de mange ulykker sidste år, er det uforståeligt, at der ikke gribes ind nu.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (23/10 75):

Som nævnt i mit svar af 10. oktober 1975 overvejer jeg at gennemføre forbud mod salg af fyrværkeri, der fremtræder som beregnet til at holdes i hånden under affyring. Et sådant forbud kan imidlertid først træde i kraft efter nytår, idet mange importører allerede i begyndelsen af 1975 har hjemtaget fyrværkeri af denne art.

Det er rigtigt, at De i marts 1975 rejste spørgsmål om skærpelse af reglerne om salg af fyrværkeri, men som jeg nævnte i mit svar til Dem af 10. marts 1975, var den af justitsministeriet iværksatte undersøgelse af fyrværkeriskader endnu ikke færdig, idet der på dette tidspunkt manglede svar fra et par politikredse. Undersøgelsen skulle være baggrund for forhandlinger med statens brandsinspektion, Dansk Brandværns Komité og Bygningsbrandforsikringsforeningen. Grundlaget for en endelig stillingtagen til, hvilke foranstaltninger der burde gennemføres, var således ikke til stede i marts måned.

Jeg vil gerne tilføje, at selv om grundlaget havde været til stede allerede i marts måned, kunne et forbud som nævnt i spørgsmålet formentlig først træde i kraft efter nytår 1975-76, idet fyrværkeri af denne type enten var hjemtaget eller bindende ordrer afgivet forinden.

For så vidt angår spørgsmålet om dansk tekst på alt fyrværkeri kan jeg oplyse, at det på de hyppigst forekommende fyrværkeriemærker ikke er praktisk muligt at anbringe en dansk tekst på selve fyrværkeriet, navnlig på grund af dettes ringe størrelse. Justitsministeriet vil i stedet for gennemføre en regel om, at forhandlere ved ethvert salg af fyrværkeri til forbruger skal udlevere en vejledning om anvendelsen af fyrværkeri affat-

[Justitsministeren.]

tet på dansk og godkendt af statens brand-inspektion.

Endelig kan jeg tilføje, at der før nytår i en udsendelse i tv vil blive givet anvisninger i brugen af fyrværkeri.

Af Voigt (FP) til økonomiministeren (24/9 75):

„Ministeren bedes oplyse omkostningerne ved besvarelsen af følgende spørgsmål samt udspecificere prisen for de enkelte spørgsmål: 1. samling 1974-75: spørgsmål nr. 68 og 105. 2. samling 1974-75: spørgsmålene nr. 57, 92, 129, 138, 141, 161, 179, 217, 227, 228, 229, 235, 252, 268, 269, 285, 286, 314, 315, 341, 359, 360, 361, 367, og ministeren bedes endvidere oplyse omkostningerne i gennemsnit af de spørgsmål, der stilles i de stående udvalg.“

(Spm. nr. 10).

Begrundelse.

Det fremgår af dagspressen og af økonomiministerens svar på spørgsmål nr. 179 (1974-75, 2. samling), at det koster 3000 kr. at besvare et spørgsmål. Det må være af almen interesse for befolkningen at få dette bekræftet, idet mange borgere har svært ved at forstå denne udgift, når embedsmændene alligevel går i de forskellige ministerier og får deres store løn. Det virker også uforståeligt, at der skal anvendes henved 40 timer for at få spørgsmål besvaret — for 3000 kr. svarer jo ca. til, hvad en embedsmand på mindste trin får om ugen.

Med hensyn til spørgsmålet om prisen for besvarelserne i de stående udvalg må det være umådelig interessant for befolkningen at vide, hvor meget disse spørgsmål koster — for dér bliver der jo stillet et hav af spørgsmål, og mange af dem kræver store beregninger.

Økonomiminister *Per Hækkerups* svar (23/10 75):

Indledningsvis vil det formentlig være på sin plads at gøre opmærksom på, at jeg ikke på noget tidspunkt har oplyst, at det har kostet 3.000 kr. at besvare det af hr. Voigt stillede spørgsmål nr. 179 i 2. samling i sidste folketingsår. Dette må bero på en misforståelse hos dagspressen eller hos hr.

Voigt. De 3.000 kr. var den anslåede udgift for Danmarks Statistik ved at udarbejde den særlige dåbsstatistik, som hr. Voigt spurgte om. I denne forbindelse skønnede jeg, at det havde kostet de danske skatteydere flere penge at besvare spørgsmålet end at opstille den pågældende statistik.

Der var altså tale om omkostningerne ved svaret på et helt konkret spørgsmål. Det turde imidlertid sige sig selv, at omkostningerne ved at besvare spørgsmål kan variere stærkt fra tilfælde til tilfælde, og dette gælder selvsagt også de 26 spørgsmål stillet af hr. Voigt i sidste folketingsår. I nogle tilfælde har det sikkert kunnet klares hurtigt i ministerierne med udgangspunkt i allerede foreliggende informationer, mens det i andre har krævet meget omfattende undersøgelser. Men jeg tør slet ikke skønne over, hvad det ville have betydet af arbejde i administrationen, hvis jeg havde rettet henvendelse til de ni andre ministerier, der har været berørt af hr. Voigts spørgsmål, for at få opklaret, hvor megen tid der var medgået hvert sted til hvert svar.

En nærmere beløbsmæssig opgørelse af omkostningerne i administrationen ved besvarelsen af et konkret spørgsmål er vanskelig, fordi det selvfølgelig ikke giver anledning til, at der ansættes mere personale. En detaljeret besvarelse ville derfor dels være præget af megen usikkerhed, dels være temmelig tids- og omkostningskrævende. En beregning efter en bestemt timeløn giver således ikke indtryk af de yderligere omkostninger, der følger af, at arbejdsgangen brydes og andet arbejde må udskydes.

Jeg pegede allerede ved min mundtlige besvarelse af det af hr. Voigt stillede spørgsmål (nr. 179) under sidste folketingssamling på, at der ikke alene løb omkostninger på i administrationen, men at der tillige er tale om et vist tidsforbrug i folketinget og omkostninger i forbindelse med spredning af ordlyden af spørgsmål og svar gennem Folketingstidende. Ofte vil det kunne være lige så tilfredsstillende at søge forhold opklaret ved direkte henvendelse til den berørte minister og om fornødent søge resultatet af opklaringen udspreddt gennem nyhedsmedierne.

Med hensyn til spørgsmålet om prisen på besvarelserne fra de stående udvalg skal jeg kun give udtryk for den opfattelse, at der

[Økonomiministeren.]

også i disse tilfælde — som ved svar på spørgsmål til ministre — og for øvrigt til alle folketingsudvalg er tale om store variationer. I nogle tilfælde kan det måske klares meget rutinemæssigt af en yngre medarbejder, i andre kan det udkræve flere persons indsats gennem nogen tid. Man kan måske som noget specielt ved udvalgs-spørgsmålene fremhæve, at de hyppigt stilles i tilknytning til vigtigt lovgivningsarbejde, der skal gennemføres inden for et kortere tidsrum, og der derfor ikke sjældent forekommer overarbejde i forbindelse med udarbejdelse og mangfoldiggørelse af svarene.

Den næste sag på dagsordenen var:

Redegørelse af ministeren for offentlige arbejder om trafikpolitik.

(Redegørelse nr. II).

Ministeren for offentlige arbejder (Niels Mathiasen):

Der klages tit over, at vi her i folketinget alt for sjældent prøver at se tingene i sammenhæng, at vi tager stilling til sagerne stykkevis og delt. Helheden — visionerne, om man vil — fortoner sig.

Mit hovedformål med nu ved samlingens begyndelse at give en samlet trafikpolitisk redegørelse er at råde bod på dette. At prøve at forklare, hvorledes vi ad mange forskellige veje og på et realistisk grundlag kan lede trafikudviklingen i en bedre retning — det vil sige i kollektiv retning.

Der er også andre gode grunde til at komme med en sådan redegørelse netop nu:

Der forestår i denne samling flere væsentlige enkeltafgørelser. Den vigtigste er valget af udformningen af en fast Storebæltsforbindelse og den forhåbentlig endelige beslutning om at sætte dette arbejde i gang.

Jeg synes endvidere, det er vigtigt at få præciseret, at trafikpolitikken rækker videre end til den fastsættelse af rammer for trafikinvesteringerne, som har været hovedtemaet for tidligere trafikredegørelser her i tinget. Trafikpolitik er i lige så høj grad spørgsmålet om hele driftssiden, det vil sige dels om taksterne, dels om betjeningen af trafikapparatet, altså driftsomkostningerne.

Som væsentlige elementer i trafikpolitikken indgår samspillet med den generelle planlægning, med miljøpolitikken og energipolitikken. Jeg vil især pege på den sammenhæng, der er mellem væsentlige sider af den redegørelse, jeg afgiver her i dag, og den landsplanredegørelse, som miljøministeren afgav i slutningen af forrige samling, og som også kommer til debat her i efteråret.

Jeg tror, det vil fremgå, at vi i den trafikpolitik, jeg lægger op til, har et virksomt middel til at fremme blandt andet de landsplanmæssige bestræbelser for en mere ligelig udvikling af landets egne.

Endelig foreligger der op til denne samling resultater af et omfattende undersøgelses- og planlægningsarbejde. Her kan jeg nævne som et eksempel DSBs Plan 90, som må indplaceres i en bredere sammenhæng.

Det er erfaringsmæssigt svært for tilhørerne at fastholde en mængde tal og konkrete detailoplysninger i en mundtlig redegørelse, og samtidig er det belastende for sammenhængen i fremstillingen at bringe dem. Jeg har derfor valgt i stedet at samle dette stof i et skriftligt bilag, som er omdelt til tingets medlemmer.

Trafikpolitikken må nødvendigvis ses i sammenhæng med den økonomiske politik. På den ene side bidrager en bedre trafikbetjening til at forbedre erhvervs- og beskæftigelsesmulighederne og dermed indkomsterne. På den anden side er der ret snævre budgetmæssige grænser for, hvad det offentlige kan bruge på trafikformål under hensyn til de krav, der i øvrigt stilles til de offentlige finanser i fremtiden.

I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at de bestræbelser, regeringen nu har iværksat for at forbedre beskæftigelsen, bl. a. gennem offentlige anlægsarbejder, herunder arbejder inden for trafikområdet, drejer sig om de nærmeste 1-2 år. Der er endvidere tale om en fremskyndelse af arbejder, der enten var i gang eller lå klar til hurtig igangsættelse. Beløbsrammen er ikke voldsomt stor, og endelig må vi se i øjnene, at de merbevillinger, vi nu får på denne konto, vil blive modregnet i vore normale bevillinger, når beskæftigelse og produktion i samfundet er kommet op igen.

Der er altså ikke, som nogle synes at tro, tale om, at vi nu pludselig kan gennemføre